

[Gert Petersen]

larkurserne har i begyndelsen været særdeles positivt ud fra et betalingsbalancesynspunkt, fordi de dyre lån i udlandet blev billigere. Oven i købet er Danmarks selvforsyning med energiråstoffer vokset meget kraftigt i den forløbne 4-årige periode, og alligevel er det altså gået rivende galt. Jeg forstår godt, at man omgås diskret med den kendsgerning fra regeringspartiernes side.

For mig at se vidner det om, at der er tale om fallit for en strategi, der er tilrettelagt på rent kapitalistiske præmisser.

Men nogle resultater kan regeringen da opvise, og dem har vi sandelig hørt meget om her i dag, men hvor meget realitet er der i påstanden? Vi har en lav inflation, javel – men den skyldes primært påvirkning udefra. Uden prisfaldet på udenlandske varer – og her har den faste kronkurs spillet en positiv rolle, fordi varerne er blevet billigere i Danmark – og uden den skærpede konkurrence, som også har ført til prisfald på de udenlandske varer, ville inflationen på dansk, om jeg så må sige, ligge på 8–10 pct. og ikke på 5–6 pct., som den gør nu.

Så er der det, som finansministeren forleden i en udtalelse til en avis kaldte stort set balance på statsbudgettet; derved forstår han et underskud på et par milliarder kroner. Det er også et resultat, javel, men det er opnået dels ved grove nedskæringer ikke mindst over for kommunerne, dels ved en endnu grovere forøgelse af skattetrykket, og heri indgår også en forøgelse af det, man kunne kalde de sociale afgifter som arbejdsløsheds-kontingent, kontingent til uddannelsesfond osv.

Så er der rentefaldet, som jo i øvrigt synes at være gået i stå – man havde ventet at komme ned på 10 pct., men det ser ud, som om det har lagt sig på disse 12 pct. – det afspejler også en international udvikling, selv om det skal erkendes, at regeringen har lidt af æren her bl.a. ved at have opnået den såkaldte balance på statsregnskaberne, men den er til gengæld, som jeg sagde, opnået på en meget skæv måde.

Jeg skal også erkende, at fastkurspolitikken over for kronen har spillet en positiv rolle i forbindelse med renten, og jeg vil gerne give udtryk for, at vi på dette ene punkt er enige; også SF er tilhænger af denne fastkurspolitik. Dette være sagt med det samme, for ellers bliver jeg spurgt om det bagefter af

den konservative ordfører; sådan plejer det at gå, men nu ved hun det altså.

Så er der endelig beskæftigelsen, hvor regeringen roser sig selv umådeholdent af at have opnået en vis forbedring – også her har vi hørt om alle dem, der er kommet i arbejde. Jamen det hjælper altså ikke de 225.000, som ikke er i arbejde, noget som helst, for arbejdsløsheden er stadig helt uacceptabelt høj. Og det hjælper heller ikke dem, der nu er truet af arbejdsløshed, noget som helst. Her er det jo sådan, at alle forudsigelser inklusive regeringskontorenes egne forudsigelser peger i retning af rekordstigninger i den kommende tid: op til ca. 300.000, og det hjælper ikke et hak, at man nu fortæller os, at det er meget kedeligt, og at det vil man forhindre, når vi ikke hører noget som helst om, hvordan man vil forhindre det.

Samtidig er der betalt en uacceptabelt høj pris for de reelt meget beskedne resultater, der er opnået. Udskrivningen af regningen er først og fremmest udtryk for en grundlæggende borgerlig filosofi, som ifølge lærebogen skulle give resultater. Men som sagt er de resultater, der er kommet, meget beskedne, og derudover har denne filosofi afstedkommet store samfundsøkonomiske ulykker: svigtende eksport, stagnation i produktiviteten og voksende udlandsgæld.

Det er følgerne af en filosofi, der siger, at social skævvridning er vejen til succes for det danske samfund. Selve skævvridningen er lykkedes fint for regeringen. Ifølge dens egne oplysninger er den disponible realløn for typiske lønmodtagere – det er altså købekraften – faldet 6–10 pct. i den sidste fireårige periode, og arbejdsløse og efterlønsmodtagere har fået deres købekraft forringet med ca. 17 pct. i den forløbne fireårige periode. Men i samme periode er den disponible restindkomst for selvstændige byerhverv, som det hedder – det er det, vi andre kalder nettoprofiten – vokset med 13–14 pct. og for selskaber med 18–19 pct. Det kan man kalde grøftegravning i samfundet!

Så præler regeringen ganske vist af, at realindkomsten for pensionister skulle være steget med 3–4 pct. i denne fireårige periode. Jeg har tre bemærkninger til det. Med den elendige folkepension, vi har, er det ikke noget at være imponeret af, og i øvrigt er det ikke engang regeringens skyld, at det er gået sådan, for hvis det havde stået til den, var